

Megkérdeztük Gali László igazgatót: hogyan tovább Egerben?

1987. szeptember 7-én, délelőtt 11 órakor évadnyitó társulati ülést tart a Gárdonyi Géza Színház. Huszonkét esztendőnyi kényszerszünet után újra társulatot köszönthet az ünnepi szónok, színészarcokat kereshet kamerájával az operatőr, a fotóriporter. A tudósítások egy hajdani művelődéspolitikai tévedés jóvátételéről fognak beszámolni: Egernek ismét valódi színháza lehet. Az ország nehéz gazdasági viszonyai közepette, leküzdve az akadályokat (az objektíveket, s az ezeknél sokszorta veszedelmesebb szubjektíveket), létre tudunk hozni egy új színházi együtttest.

Mert nem könnyű a mai világban elérni, hogy a színházi ember szükségesnek érezhesse magát. Amikor azt tapasztalom, hogy valaki már visszatartotta annak a színházi költségvetésnek az öt százalékát, amelynek a végső összegét a másik valaki még meg sem határozta, gyanítanom kell, a kultúra főhivatású támogatói sem gondolkodnak egyformán a művészet szükségességéről. És ha sejttem, hogy a jelenleg színházlátogatónak számító családok házi gazdaságában

nem a húsfejadagok, hanem a kulturális kiadások csökkentése lesz a családfelelős válasz a várható állami intézkedések „kihívására”, nem tűnhet föl oktanpesszimizmusnak az a magánérzetem, hogy a kor malmjai nem nekünk örölnék, hanem a realitásokkal: az elmúlt évtizedek erőfeszítései sem voltak elegendőek ahhoz, hogy a művészetek iránti vonzalom a társadalom szenvedélyévé váljék. A csatát a közönség figyelméért naponta meg kell vívni, naponta el lehet veszíteni. Nincs örökre meghódított publikum. Úgy gondolom, ma csak olyan embernek szabadna hivatalt vállalnia ezen a téren, aki a valóság talaján haladva mer dolgozni; illúziók helyett azzal a végső meggyőződéssel, hogy a művészet nélkül maradó világ ember nélküli világhoz vezet.

A színház létjogosultságát csak a közönség jelenléte igazolhatja. Amikor első munkatársammal, *Balogh Tibor* dramaturggal munkához láttunk, így fogalmaztuk meg a célt: örülni fogunk, ha elkészülnek a nélkülözhetetlen létesítmények; büszkéek, ha az egri utcán, vendéglőben, piacon feltűnik az egri színész; s boldogok, ha elmondhatjuk: Egerben sikerült a közönséget megnyernünk. A hármas feladat megoldásának most az elején tartunk. Ösztől előtársulat dolgozik majd a városban, tizenhét színész, megfelelően tetsző szerepköri, életkori és erők szerinti megoszlásban. Természetesnek tartom, hogy a társulat egy része előző állomáshelyéről, Debrecen-

ből érkezik Egerbe, az ismert színészek közül *Csendes László*, *M. Horváth József*, *Sziki Károly*, *Agárdy Ilona*, *Bókai Mária*, *Ribár Éva*; a fiatalok sorából *Solymosi Tibor*, *Tunyogi Péter*, *Csonka Anikó*, *Kószáli Ibolya* és *Szász Andrea*. A Vidám Színpadról szerződik *Epres Attila*, a Radnóti Miklós Színpadról *Szathmári György*, az Arany János Színházból *Pasqualetti Ilona*, valamint Miskolcra *Bárdos Margit*. Hozzánk kerül két tehetséges, 'végzős főiskolás, *Román Judit* és *Megyeri Zoltán*. Munkánkat neves vendégszínészek is segítik majd.

Az önálló társulat négy nagyszínházi és három stúdiósínpadi bemutatót fog tartani. A műsorterv összeállításakor arra gondoltunk, első feladatunk a nézők bizalmának megszerzése. Abból a tényből kiindulva, hogy színészeink még nem közismertek Egerben, igyekeztünk feltétlenül közönségvonzó darabokat találni, s persze olyan szerepeket, amelyek révén a színészek letehetik a névjegyüket. Nem volt könnyű a választás. A nagyszínházban végül is a következő művek kerülnek színre: *Sütő András*: Egy lócsiszár virágvásárnapja, *Baumarchais*: Figaró házassága, *Brandon*: Charlie néneje vagy *Gárdonyi Géza*: A bor, *Shaw*: Pygmalion. A stúdiósínpadi bemutatók: *Nádas Péter*: Takarítás, *Miller*: Két hét-fő emléke és *Rózewicz*: Fehér házasság.

Az egri közönség megkedvelte a befogadó szín-

házi formát. Az önálló társulat léte nem zárja majd ki az előadásfogadás lehetőségét. A teljes létszámú Gárdonyi Géza Színház is kis színház marad. Egyelőre nem lesz zenekara, énekkara, tánckara, tehát nem tud nagyoperettet, sokszereplős musicalt bemutatni. Az ilyen jellegű produkciókat továbbra is „vásárolni” fogjuk. Ugyancsak fontosnak tartjuk a színházi ínyencek igényeinek kielégítését. Számukra aligha lesz elegendő a három saját stúdiósínpadi vállalkozásunk, ezért e téren is előadásfogadást, koprodukciókat tervezünk. Az előadásfogadás, a saját társulat munkájával ötvöző működési forma új modellként jelentkezik majd a hazai gyakorlatban. Alkalmasságunk látszik arra, hogy a színház rugalmasan, a nézők igényeihez igazodva dolgozzék.

A közönségvonzó műsorterv, a reményteljes megvalósítás azonban csak előfeltétele a sikernek. Hiába minden igyekezet, ha a széksorok üresen maradnak. A szervezés terén rengeteg a tennivaló. Olyan módszereket kell bevezetni, amelyek révén kapcsolatba kerülhetünk a színháztól eddig alig érintett, vagy éppenséggel újonnan kialakult társadalmi rétegekkel. Tudomásul kell vennünk azt is: minden produkciónk egy-egy új termék, amit a kultúra piacán be kell vezetni.

Jó lenne, ha mindenütt tudnák ott, ahol értéket teremtenek, ahol közönség van, a művészetre fordított forintok nem gazdasági hiatalokban térülnek meg.

(illés)

BOLEYN ANNA – PITTI KATALIN

Pitti Katalin premierjét *Boleyn Anna* szerepében június 17-én tűzte műsorra az Operaház. Akkor láttuk-hallottuk, mekkora szuggesztivitással, együttérzéssel és hangjával szárnyaló drámaiságával állítja színre ezt a szerföltött bonyolult női alakot, annak ellenére, hogy az énekesnőnek igen súlyos vírusos légúti megbetegedéssel kellett megküzdenie, sőt ezen felülkerekednie. Aki minderről a nézőtérre nem tudott, Pitti Katalin szerepformáló tehetsé-

gének újabb differenciálódását, tévedhetetlen zenei pontosságát és pályájának újabb állomását csodálhatta. *Boleyn Anna*, az ő zenei és sínpadi megfogalmazásában a gyanakvástól az elszántságig, az elérékenyüléstől a gyűlöletig, a beletörődésig, sőt a megbocsátásig elkápráztató skáláját villantotta föl. Minden rezdülésével ontotta magából a vérpadra szánt, boldogtalan királyné lelki világának és fizikai mioltának sokféleségét. (G.)

